

Recensie: Roxana Küwen en haar Iraanse oma's

Door Joost Goutziers 5 min leestijd • 2 mei 2025

De Duits-Iraanse Roxana Küwen Arsalan is jongleur. Zij jongleert vooral met haar voeten. Ook haar voorstelling 'Omâ or the privileges of the potato' beklijft en dat heeft niet in het minst te maken met het persoonlijke verhaal dat ze met het publiek deelt.

In het stuk met veel tekst vertelt ze over een ontmoeting met haar oma's in Iran. Maar het gaat net zo vaak over het gevoel van thuis, vooral het gemis van een thuis. Dat wordt vanaf het eerste moment duidelijk als Roxana Küwen toeschouwers in de zaal vraagt of ze van huis komen en of ze een thuis hebben.

De ontmoeting met haar Iraanse familie en oma's die de artiest beschrijft, verbeeldt ze met acrobatiek. Zo houdt ze – liggend op haar rug – met de ene voet een kopje vast en met de andere voet schenkt ze thee uit een kannetje. Op een ander moment houdt ze met haar voeten een blad met daarop drie kopjes omhoog en gooit zonder dat ze die kopjes kan zien suikerklontjes op de schoteltjes.

In een volgende scène vertelt en verbeeldt de Duits-Iraanse artiest dat ze een ontmoeting heeft met de directie van een bibliotheek in Iran. Of ze haar act mag tonen als onderdeel van het culturele programma in de bieb? Ze draagt dan een hoofddoek, is volgens de regels in het zwart gekleed. Tussen en naast haar voeten en handen rusten vijf balletjes. Ze gooit die ballen in de lucht en laat ze rusten op haar voeten. Maar een vrouwelijke circusartiest, daar zitten de autoriteiten in Iran niet te wachten, zeker niet omdat de bewegingen in de act worden gezien als dans. Dat is helemaal uit den boze.

Omâ or the privileges of the potato. (Foto's door: Jona Harnischmacher)

Roxana Küwen neemt het publiek mee in haar verhaal, het gemis van familie, haar leven in het Westen, de keer dat ze wordt gediscrimineerd. Dat doet ze erg innemend.

Mooi en origineel, ook veelzeggend, is dat ze de positie van de aardappel en van de granaatappel in het Westen vergelijkt met de positie van autochtonen en nieuwkomers. Het is een vergelijking vol symboliek, maar zonde om weg te geven.

Tegelijkertijd wil Roxana Küwen in een uur wel erg veel vertellen. Logisch, haar leven heeft genoeg elementen om uren te kunnen vullen, maar duidelijkere keuzes zouden de voorstelling nog pakkender kunnen maken.